

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2014, č. j. 62 A 101/2014 – 19, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2015, č. j. 29 A 25/2015 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byla 2. 4. 2015 doručena kasační stížnost žalobce (dále též „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 17. 2. 2015, č. j. 29 A 25/2015 - 29, jímž byla pro nepřipustnost odmítnuta žalobcova žaloba, kterou se domáhal zrušení usnesení krajského soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 62 A 101/2014 - 19, jímž krajský soud odmítl žalobcovu žalobu proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 232/2014 - 18. Nejprve krajský soud vyloučil, že by svou žalobou žalobce hodlal podat kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 62 A 101/2014 - 19, neboť kasační stížnost proti tomuto usnesení byla samostatně podána a řízení o ní je vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 212/2014. Dále krajský soud vyloučil, že by se jednalo o doplnění uvedené kasační stížnosti. Z těchto důvodů krajský soud konstatoval, že žalobce správní žalobou napadá usnesení téhož soudu ve správním soudnictví, přičemž žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proti rozhodnutí soudu vydanému ve správním soudnictví brojit nelze. Taková žaloba slouží jako prostředek ochrany proti rozhodnutím správních orgánů. Takovým orgánem však soud při výkonu soudnictví není. Krajský soud proto žalobu jako nepřipustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, přičemž předně zdůrazňuje, že z jeho vlastní soudní činnosti je mu známo, že okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, nelze hodnotit jinak než jako projev svévolného a účelového uplatňování práva. Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem

a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. V evidenci zdejšího soudu bylo ke dni 20. 4. 2015 vedeno celkem 186 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žalobám a s nimi souvisejícím žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů. Příkladem z poslední doby může být usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 6 As 251/2014 - 46 (kde šlo o „žalobu pro zmatečnost“ proti usnesení Nejvyššího správního soudu), či usnesení ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 259/2014 - 67 (taktéž ve věci „žaloby“ proti usnesení Nejvyššího správního soudu).

Stěžovatel brojí proti usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby proti jinému usnesení krajského soudu s argumentací, jež vyvolává otázku, je-li vůbec míněna vážně, nejde-li dokonce o projev výsměchu či pohrdání soudem. Podepisuje se jako „občan jednající v podle čl. 23 LZPS“, tj. využívající svého práva na odpor proti odstraňování demokratického řádu lidských práv a základních svobod, a přitom namítá iracionálnosti typu, že žalovaným měla být „Česká republika – Krajský soud v Brně“, a nikoli „Krajský soud v Brně“, aby pak v dalším textu hovořil o „tajném“ soudu, dále bazíruje na tom, že své podání označil jako „žaloba“, zatímco krajský soud odmítl „návrh“, kdy soud (resp. jeho soudkyně) podle něj „úmyslně a svévolně překrucuje zákony“ a své námitky shrnuje tak, že rozhodnutí krajského soudu je „subjektivní, zmatečné, v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony ČR“. Krom toho namítá podjatost členů ve věci rozhodujícího senátu, již opírá jen o své přesvědčení, že uvedení soudci rozhodují „úmyslně či neúmyslně v rozporu s Ústavou ČR, zákony ČR a dobrými mravy“.

Podstatnou pro posouzení této věci je však skutečnost, že stěžovatel, ač byl nesčetněkrát poučen o náležitostech kasační stížnosti, včetně povinného zastoupení advokátem, a o tom, že řízení o kasační stížnosti je zpoplatněno soudním poplatkem, i v tomto případě podal kasační stížnost s vadami, bez advokátního zastoupení a bez zaplaceného soudního poplatku. Nejvyšší správní soud při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná – závěr krajského soudu o nepřípustnosti správní žaloby, již se stěžovatel domáhal zrušení jiného soudního rozhodnutí krajského soudu, je neotřesitelný. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. výše uvedené věci sp. zn. 6 As 251/2014 a 6 As 259/2014 nebo řízení pod sp. zn. 6 As 261/2014), že shora uvedené výzvy obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčního přístupu k vedení řízení. Výsledkem řízení pak obvykle bývá odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad, případně zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (srov. zmíněná usnesení

pokračování

č. j. 6 As 251/2014 - 46 a č. j. 6 As 259/2014 - 67 či usnesení č. j. 6 As 261/2014 - 52, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Obdobně skončilo i řízení vedené pod sp. zn. 6 As 21/2015, v němž Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl usnesením ze dne 1. 4. 2015.

Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci.

Obdobný postup volí v případě opakujících se zjevně nedůvodných podání stěžovatelů také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovatelům zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevílo jako formalistické a neefektivní (srov. usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12; obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12; ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 3748/14; či ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nespočetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.

Stejně jako v nyní posuzované věci rozhodoval Nejvyšší správní soud i v obdobných věcech jiných stěžovatelů, např. v usnesení ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 8 As 130/2012; usnesení ze dne 4. 6. 2013, sp. zn. 6 As 107/2013; usnesení ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 6 As 113/2013; či usnesení ze dne 22. 10. 2013, sp. zn. 6 As 4/2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by vyzýval k jejich odstranění, neboť si byl vědom toho, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení ze dne 7. 6. 2013, sp. zn. I. ÚS 1632/13; usnesení ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2727/13; usnesení ze dne 8. 10. 2013, sp. zn. I. ÚS 2977/13; a usnesení ze dne 22. 10. 2013, sp. zn. I. ÚS 3150/13).

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS. V této souvislosti lze rovněž zmínit rozsudek ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 As 38/2010 - 43, ve kterém Nejvyšší správní soud poukázal na model fungování stěžovatele (občanského sdružení), založený na opakovaném podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků, tj. nákladů, které při jeho činnosti zpravidla vznikají a s jejichž vznikem musel vědomě počítat. Neexistují-li pro takové jednání legitimní důvody, je třeba jej považovat za zneužití práva zakotveného v § 36 odst. 3 s. ř. s. Uvedený závěr Ústavní soud nezpochybnil (srov. usnesení ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. I. ÚS 1131/11).

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) aplikovaného na základě § 120 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. dubna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu